

Loofhuttenfeest: Dankbaar Gedenken

Het is al weer voor de derde keer dat we samen het loofhuttenfeest vieren in SION. De eerste vraag die we gesteld hebben is natuurlijk: “zullen we dit jaar opnieuw het loofhuttenfeest vieren?” Op zich een goede vraag, maar ook een beetje een verrassende vraag. Immers, die vraag stellen we eigenlijk nooit bij bijvoorbeeld Pasen (zouden we wellicht moeten doen). Er zijn er, die zeggen dat we eigenlijk alle bijbelse feesten zouden moeten vieren, anderen denken daar anders over. Op zich is dat geen nieuwe discussie en het is volgens mij de reden waarom Paulus het volgende zegt:

Kolossensen 2:

16 Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat, 17 dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus is.

Even los van het feit dat ik geloof dat we geen verplichting hebben ons te houden aan de voor het volk Israël ingestelde feestdagen, zouden we het zelfs op grond van de instelling van het feest niet *hoeven* vieren.

Leviticus 23:

40 Op de eerste dag zult gij vruchten van sierlijke bomen nemen, takken van palmen en twijgen van loofbomen en van beekwilgen, en gij zult vrolijk zijn voor het aangezicht van de HERE, uw God, zeven dagen lang. 41 Gij zult het als een feest des HEREN vieren zeven dagen in het jaar, een altoosduurende inzet voor uw geslachten; in de zevende maand zult gij het vieren. 42 In loofhutten zult gij wonen zeven dagen; allen die in Israel geboren zijn, zullen in loofhutten wonen, 43 opdat uw geslachten weten, dat Ik de Israëlieten in hutten heb doen wonen, toen Ik hen uit het land Egypte leidde: Ik ben de HERE, uw God. 44 Zo maakte Mozes de feesttijden des HEREN aan de Israëlieten bekend.

De verplichting is voor diegenen, die van geboorte bewoners zijn van Israël ('inboorling' in sommige vertalingen, letterlijk vertaalt 'iedere burger'). Ik vraag me dus zelfs af of de Joden in de vreemde het zouden moeten vieren. Voor hen is het een gebod. Je vraagt je wellicht af waarom ik daar zo diep op inga. Ik zal je vertellen waarom, deze tekst geeft iets aan over het karakter van God.

In de eerste plaats hebben we een totaal verkeerd beeld bij het woord 'verplichting'. Wie heeft er van de mensen die werken een verplichte vrije dag op 2e paasdag of met koninginnedag? Erg hè, je zou toch verplicht zijn om vrij te zijn. Je zou toch een feest moeten vieren zeg, wat erg! Laten we eerlijk zijn, kunnen we ons niet kwaad maken als een supermarkt toch besluit zijn deuren te openen op koninginnendag of over het feit dat alle keukenzaken open zijn op tweede paasdag. Belachelijk dat die vrije dag niet meer verplicht is.

Nee, ik geloof dat God dit feest en andere feesten heeft ingesteld om het volk Israël de kans te geven om samen op te trekken, samen na te denken over God en in dankbaarheid alle dingen te gedenken die hij heeft gedaan. En loofhuttenfeest is extra bijzonder, weet je waarom: ***hij nodigt iedereen uit om het mee te vieren. Iedereen is welkom*** (Welkom bij vrienden) om op het feest te komen. We hebben geen verplichting gekregen, we hebben het voorrecht gekregen om ook te komen.

We hebben geheel gratis een uitnodiging bemachtigd voor een geweldig feest. Het is ook bij de joden het grootste feest (het feest, het feest des Heren genoemd). Geen besloten gedoe, niet alleen het beste voor de eigen mensen, maar het beste voor iedereen. Iedereen die in aanwezig was (ook de vreemdelingen) mochten het feest meevieren.

Kijk maar eens naar de gelijkenis van de verloren zoon.

Kom thuis en ik geef een groot feest. Dat is het hart van de Vader. Het beste feest is voor iedereen bedoeld en als jij bij hem thuiskomt, haalt hij het beste erbij om jou een onvergetelijk feest te geven. Feest in het Hebreeuws wordt vaak aangeduid met **“vreugdefeest dat met gezang en dans gepaard ging”**.

Juist en vooral daarom is het loofhuttenfeest een feest van grote dankbaarheid. Dat was het, dat is het en dat zal het altijd blijven (ik ga even niet in op de eeuwige plek van het feest). En dan zijn we hier en hebben we een bescheiden loofhut gebouwd en een grote muur waarop mensen hun dankbaarheid naar God kunnen uitschrijven. We hebben heel wat redenen voor dankbaarheid.

1 De eerste reden van dankbaarheid is dat God altijd met ons meegaat (footprints). Het volk Israël bleef gedenken dat God zelf met hen meetrok door de woestijn naar het beloofde land. Ze liepen wel een beetje om maar God ging wel steeds met ze mee en ging voor hen uit. Ken je dat gevoel, dat het lijkt alsof je weinig vooruitgang boekt? Israël kende dat ook. Ze liepen zo om, dat ze maar 25 meter per dag hadden hoeven lopen om in dezelfde tijd via de kortste route hun bestemming te bereiken.

Was God de weg kwijt? Herkennen we dat niet allemaal wel eens!

“Heer vind u niet dat we een beetje omlopen. Ik weet een kortere weg.” Ik geloof dat God antwoordt: “Jij weet wellicht een snellere weg, ik weet een betere.”

Lied “Gods weg is de beste, de beste altijd”. Dat lied valt in dezelfde categorie als het door mij vorige week genoemde “Tel uw zegeningen”. Goede waarheid, maar laten we hem vooral niet zingen. Nee, natuurlijk niet, er was blijkbaar een omweg nodig om klaar en voorbereid te zijn om het beloofde land binnen te gaan.

Maar laten we het eens van de andere kant bekijken.

Als ik God was, had ik allang gedacht: zoek het dan ook maar lekker zelf uit!! Ik word al ongeduldig als mijn kinderen niet doorlopen naar school. En dat is toch wel ongeveer 250 meter.

Je hebt wel van die tegeltjeswijsheden: “God heeft ons nooit een kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst.”

Ook in ons leven gaat dat vaak zo, ineens staan we op een bepaald deel van ons leven voor het beloofde land. We mogen dankbaar zijn omdat we thuis zullen komen en dat God vol geduld en liefde bij ons blijft.

2 De tweede reden voor grote dankbaarheid is dat God niet alleen met ons meegaat, hij wil bij ons komen wonen en zijn heiligdom bouwen. In het Engels is het loofhuttenfeest “feast of tabernacle”. Voor de mensen die dat niet weten, is de tabernakel de tijdelijke tempel die de Israëlieten moesten bouwen in de woestijn. God wilde echt komen wonen bij de mensen, ook al betekende dat een voorlopige

huisvesting. Jezus kwam ook bij ons wonen (en begon in een stal) omdat hij er alles voor over had om bij ons te zijn. De Heilige Geest wil in ons komen wonen (tempel van de Heilige Geest in onze aardse tent). Ik geloof dat God niet alleen een tent voor zichzelf heeft ingericht, maar ook een wolk was die het volk overdag beschermde tegen de hitte en 's nachts als een vuurkolom richting en bescherming gaf. Een loofhut doet je opnieuw beseffen dat we kwetsbaar zijn en behoefte hebben aan bescherming.

Wat is bescherming? Ik las een prachtige definitie:

Over bescherming kan men pas spreken als men die aan den lijve ervaren heeft op momenten dat de situatie hopeloos leek, en dat men tegen alle waarschijnlijkheid in gered werd.

3 Tijdens het loofhuttenfeest wonen en eten mensen in de loofhut. Hij moet schaduw geven maar altijd een opening naar boven hebben. Als we zoals nu het loofhuttenfeest vieren, dan denken we eraan dat het leven slechts tijdelijk is en dat we absoluut dankbaar mogen zijn voor de belofte van eeuwig leven.

2 Corintiërs 5:1 Wij weten dat wanneer onze aardse tent, het lichaam waarin wij wonen, wordt afgebroken, we van God een woning krijgen: een eeuwige, niet door mensenhanden gemaakte woning in de hemel.

Dit principe wordt ook heel mooi weergegeven bij een bijzondere gebeurtenis:

Lucas 9:28-36

28 Ongeveer acht dagen nadat hij dit had gezegd ging hij met Petrus, Johannes en Jakobus de berg op om te bidden. 29 Terwijl hij aan het bidden was, veranderde de aanblik van zijn gezicht en werd zijn kleding stralend wit. 30 Opeens stonden er twee mannen met hem te praten: het waren Mozes en Elia, 31 die in hemelse luister verschenen waren. Ze spraken over het levenseinde dat hij in Jeruzalem zou moeten volbrengen. 32 Petrus en de beide anderen waren in een diepe slaap gevallen; toen ze wakker schoten, zagen ze de luister die Jezus omgaf en de twee mannen die bij hem stonden. 33 Toen de mannen zich van hem wilden verwijderen, zei Petrus tegen Jezus: 'Meester, het is goed dat wij hier zijn, laten we drie tenten opslaan, een voor u, een voor Mozes en een voor Elia,' maar hij wist niet wat hij zei. 34 Terwijl hij nog aan het spreken was, kwam er een wolk aandrijven, die een schaduw over hen wierp; ze werden bang toen de wolk hen omhulde. 35 Er klonk een stem uit de wolk, die zei: 'Dit is mijn Zoon, mijn uitverkorene, luister naar hem!'

Jezus is daar op de berg en dan gebeurd er iets heel vreemds. Jezus' aanblik veranderde en daar waren plotseling Mozes en Elia, die met Jezus spraken. Petrus bood direct aan om drie tenten te bouwen. In sommige Hebreeuwse vertalingen wordt hier sukot gebruikt, in de Statenvertaling tabernakel. Loofhut, ze wilden drie loofhutten bouwen.

"Maar hij wist niet wat hij zei." Mozes en Elia waren al verheerlijkte heiligen, die hun aardse loofhutten al hadden ingeruild voor betere woningen in het hemelse Jeruzalem. Heeft iemand zich wel eens afgevraagd waarom Jezus met hen sprak over het einde van alle dingen. Jezus was gekomen om de wet en de profeten te vervullen. Hij was gekomen om het werk van Mozes en Elia af te ronden.

4 Jezus heeft zelf het loofhuttenfeest een diepere betekenis gegeven, opnieuw een grote reden om dankbaar te zijn. In de joodse traditie is het loofhuttenfeest ook een waterfeest. Na een lange droge zomer bidt men of er spoedig regen mag komen. Uit geschriften bleek dat de priester elke dag een kan water uitgoot in een zilveren schaal die op het brandofferaltair stond. Precies aan het einde van deze plechtigheid gebeurt het volgende:

Johannes 7: 37 Op de laatste dag, het hoogtepunt van het feest, stond Jezus in de tempel, en hij riep: 'Laat wie dorst heeft bij mij komen en drinken! 38 "Rivieren van levend water zullen stromen uit het hart van wie in mij gelooft," zo zegt de Schrift.' 39 Hiermee doelde hij op de Geest die zij die in hem geloofden zouden ontvangen; de Geest was er namelijk nog niet, want Jezus was nog niet tot Gods majesteit verheven.

Jezus kende als geen ander de gewoonten en de tradities van "het feest" en daarover vertelt hij aan iedereen die het maar horen wil. We kunnen steeds weer water uitgieten en God vragen ons te zegenen. Kom maar bij mij, dan zul je alles ontvangen wat je nodig hebt. Ik wil, voordat ik nog even ga samenvatten, een tekst lezen uit Klaagliederen (lekker toepasselijk).

Klaagliederen 2:19b ...stort je hart uit als water, ten overstaan van de Heer.

Ik geloof dat als we dat doen en ons hart uitstorten (geweldige en nare dingen), we mogen ervaren dat Vader God met ons meegaat, Jezus in ons hart wil komen wonen, we onder de bescherming staan van de hemel en de Heilige Geest in en door ons wil werken.

En wat hebben wij geleerd vandaag:

- Loofhuttenfeest is een feestje voor iedereen, iedereen is welkom, JIJ DUS OOK.
  - Op tweede paasdag hebben de meeste mensen een verplichte vrije dag (sneu hoor)
  - Ook in Israël wonen inboorlingen
  - God gaat altijd met ons mee, wil bij ons wonen en ons beschermen
  - Van Egypte naar het beloofde land is ongeveer van Groningen naar Maastricht, maar dan zonder een geasfalteerde snelweg.
  - "Tel uw zegeningen" en "Gods weg is de beste" zijn liederen met een diepe waarheid maar worden bij persoonlijke voorkeur niet opgenomen in een zangdienst
  - Het besef van onze kwetsbaarheid brengt ons dichter bij God
  - Waterverspilling tijdens droogte kan soms ook goed uitpakken
  - Wie zijn hart uitstort bij God zal nooit meer dorst hebben
- LATEN WE IN DANKBAARHEID ALLES WAT HIJ VOOR ONS GEDAAN HEEFT GEDENKEN.